

Ils sont leurs propres juges

Par David A. Bednar
du Collège des douze apôtres

Ata Janë Gjykatësit e Vetvetes

Nga Plaku Dejvid A. Bednar,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Conférence générale d'octobre 2025

Si nous avons exercé notre foi en Jésus-Christ, contracté et respecté des alliances avec Dieu et nous sommes repentis de nos péchés, alors la barre du jugement sera agréable.

À la fin du Livre de Mormon, Moroni nous adresse des invitations édifiantes : « venez au Christ », « soyez rendus parfaits en lui », « refusez toute impiété » et « aimez Dieu de tout votre pouvoir, de toute votre pensée et de toute votre force ». Il est intéressant de constater que la dernière phrase de son enseignement évoque à la fois la résurrection et le jugement dernier.

Il dit : « Je vais bientôt me reposer dans le paradis de Dieu, jusqu'à ce que mon esprit et mon corps se réunissent de nouveau, et que je sois amené triomphant dans les airs, pour vous rencontrer devant la barre agréable du grand Jéhovah, le Juge éternel des vivants et des morts. »

Je suis intrigué par le fait que Moroni ait utilisé le mot « agréable » pour caractériser le jugement dernier. D'autres prophètes du Livre de Mormon décrivent également le jugement comme un « jour glorieux », que nous devrions « [attendre] avec l'œil de la foi ». Cependant, quand nous pensons au jour du jugement, ce sont bien souvent d'autres descriptions prophétiques qui nous viennent à l'esprit : la « honte et une culpabilité affreuse », la « peur et [...] une crainte terribles », ainsi que « la misère sans fin ».

À mon sens, l'opposition nette de ces termes révèle que, grâce à la doctrine du Christ, Moroni et d'autres prophètes pouvaient envisager ce grand jour avec empressement et espérance, plutôt que dans la peur réservée à ceux qui ne s'y sont pas préparés spirituellement. Qu'avait com-

Nëse ne kemi ushtruar besim te Jezu Krishti, kemi bërë dhe mbajtur besëlidhje me Perëndinë dhe jemi penduar për mëkatet tona, atëherë shufra e gjykimit do të jetë e këndshme.

Libri i Mormonit përfundon me ftesa frymëzuese nga Moroni, si « ejani te Krishti », « përsosuni në të », « i mohoni vetes çdo ligësi » dhe « ta d[uam] Perëndinë me gjithë fuqinë, mendjen dhe forcën t[onë] ». Interesante që fjalia e fundit e udhëzimit të tij parashikon si Ringjalljen ashtu edhe Gjykimin Përfundimtar.

Ai tha: « Së shpejti do të shkoj të pushoj në parajsën e Perëndisë, deri kur shpirti dhe trupi im do të bashkohen përsëri dhe unë do të çohem ngadh[ë]njimtar nëpër ajër, për t'ju takuar para shufrës së këndshme të Jhovës të madh, Gjykatësit të Përjetshëm të atyre që janë gjallë dhe që kanë vdekur ».

Jam plot kureshtje nga përdorimi prej Moronit i fjalëve « së këndshme » për të përshkruar Gjykimin Përfundimtar. Profetë të tjerë të Librit të Mormonit po ashtu e përshkruajnë Gjykimin si një « ditë të lavdishme » dhe një ditë që duhet ta « pr[esim] me padurim me syrin e besimit ». Prapëseprapë, shpesh kur e parashikojmë Ditën e Gjykimit, përshkrime të tjera profetike vijnë në mendje, të tilla si « me turp dhe me fajësi të tmerrshme », « tmerr dhe frikë » dhe « mjerim të pafund ».

Unë besoj se ky dallim i ndjeshëm në gjuhë tregon se doktrina e Krishtit bëri të mundur që Moroni dhe profetët e tjerë ta prisnin atë ditë të madhërishtme me më shumë dëshirë dhe pritshmëri plot shpresë, në vend të frikës për të cilën na paralajmëruan lidhur me ata që nuk

pris Moroni que nous devons apprendre, vous et moi ?

Je prie pour recevoir l'aide du Saint-Esprit pendant que nous étudierons le plan de bonheur de miséricorde de notre Père céleste, le rôle expiatoire du Sauveur dans ce plan et la manière dont, « le jour du jugement, [nous serons responsables] de [nos] propres péchés».

Le plan du bonheur de notre Père céleste

Les objectifs primordiaux du plan du Père sont de fournir à ses enfants d'esprit la possibilité de recevoir un corps physique, d'apprendre à discerner « le bien du mal » dans la condition mortelle, de grandir spirituellement et de progresser éternellement.

Ce que les Doctrine et Alliances désignent comme « le libre arbitre moral » est un élément central du plan de Dieu visant à réaliser l'immortalité et la vie éternelle de ses fils et de ses filles. Les Écritures appellent aussi ce principe fondamental le libre arbitre et la liberté de choisir et d'agir.

Le terme « libre arbitre moral » est instructif. « Bon », « honnête » et « vertueux » sont synonymes du mot « moral ». Parmi les synonymes de l'expression « libre arbitre », on trouve « action », « activité » et « travail ». Par conséquent, on peut comprendre « le libre arbitre moral » comme étant la capacité, et le privilège, de choisir et d'agir par nous-mêmes de manière bonne, honnête, vertueuse et conforme à la vérité.

Les créations de Dieu comprennent à la fois des « choses qui se meuvent [et des] choses qui sont mues ». Le libre arbitre moral est le « pouvoir de l'action indépendante » conçu par Dieu, qui nous permet, en tant que ses enfants, d'être des agents qui agissent et non de simples objets qui sont mus.

La terre a été créée pour être un endroit où les enfants de notre Père céleste seraient mis à l'épreuve pour voir s'ils feraient « tout ce que le Seigneur, leur Dieu, leur commander[ait] ». L'un des buts principaux de la Création et de notre existence mortelle est de nous donner la possibilité d'agir et de devenir ce que le Seigneur nous invite à devenir.

Le Seigneur a dit à Hénoc :

« Regarde ceux-ci qui sont tes frères ; ils

ishin të përgatitur shpirtërisht. Çfarë kuptoi Moroni që ju dhe unë kemi nevojë ta mësojmë?

Lutem për ndihmën e Frymës së Shenjtë teksa marrim parasysh planin e Atit Qiellor për lumturinë dhe mëshirën, rolin shlyes të Shpëtimtarit në planin e Atit dhe se si ne do të “je[m]i të” përgjegjshëm për mëkatet [tona] në ditën e gjykimit”.

Plani i Atit për Lumturinë

Qëllimet kryesore të planit të Atit janë që t'u sigurojnë fëmijëve të Tij shpirtërorë mundësitë për të marrë një trup fizik, për të mësuar “të mirën nga e keqja” nëpërmjet përvojës në vdekshmëri, për t'u rritur shpirtërisht dhe për të përparuar përjetësisht.

Ajo së cilës Doktrina e Besëlidhje i drejtohet si “liria morale e zgjedhjes”, është një element qendror në planin e Perëndisë për të bërë të ndodhë pavdekësia dhe jeta e përjetshme e bijve dhe bijave të Tij. Ky parim thelbësor gjithashtu përshkruhet në shkrimet e shenjta si liria për të zgjedhur dhe liria për të zgjedhur dhe për të vepruar.

Termi “liria morale e zgjedhjes” është udhëzues. Sinonimet për fjalën “morale” përfshijnë “e mirë”, “e ndershme” dhe “e virtytshme”. Sinonimet për fjalën “liri e zgjedhjes” përfshijë “veprim”, “veprimtari” dhe “punë”. Prandaj, “liria morale e zgjedhjes” mund të kuptohet si aftësia dhe privilegji për të zgjedhur dhe për të vepruar për veten tonë në mënyra që janë të mira, të ndershme, të virtytshme dhe të vërteta.

Krijimet e Perëndisë përfshijnë “qoftë gjërat që veprojnë dhe gjërat që pësojnë”. Dhe liria morale e zgjedhjes është “fuqia e veprimit të pavarur”, e projektuar në mënyrë hyjnore, që na fuqizon si fëmijë të Perëndisë të bëhemi vetëveprues për të vepruar dhe jo thjesht objekte mbi të cilët veprohet.

Toka u krijua si një vend ku fëmijët e Atit Qiellor të mund të provoheshin për të parë nëse do të “bë[nin] të gjitha gjërat që Zoti, Perëndia i tyre, do t'i urdhërojë”. Një qëllim parësor i Krijimit dhe ekzistencës sonë në vdekshmëri është për të na siguruar mundësinë që të veprojme dhe të bëhemi çfarë Zoti na fton të bëhemi.

Zoti e udhëzoi Enokun:

“Vër re këta vëllezërit e tu; ata janë vepra e

sont l'œuvre de mes mains ; je leur ai donné leur connaissance le jour où je les ai créés ; et dans le jardin d'Éden, j'ai donné à l'homme son libre arbitre.

« Et j'ai dit à tes frères, et je leur ai aussi donné le commandement, de s'aimer les uns les autres et de me choisir, moi, leur Père. »

Les objectifs fondamentaux de l'exercice du libre arbitre sont de s'aimer les uns les autres et de choisir Dieu. Ces deux objectifs correspondent exactement aux deux grands commandements : aimer Dieu de tout notre cœur, de toute notre âme et de toute notre pensée, et aimer notre prochain comme nous-mêmes.

Réfléchissez au fait que nous recevons le commandement, pas seulement un conseil ou une exhortation, mais bien le commandement d'employer notre libre arbitre pour aimer notre prochain et choisir Dieu. Dans les Écritures, l'adjectif « moral » est plus qu'un simple adjectif qualificatif. Il indique peut-être aussi une directive divine sur la manière dont on doit exercer notre libre arbitre.

Un cantique bien connu s'intitule « Bien choisir », et ce, pour une bonne raison. Nous n'avons pas reçu la bénédiction du libre arbitre moral pour faire ce que nous voulons quand nous le voulons. Au contraire, selon le plan du Père, nous avons reçu le libre arbitre moral pour rechercher la vérité éternelle et agir conformément à cette vérité. Ayant « le pouvoir d'agir par [nous]-mêmes », nous devons œuvrer avec zèle à de bonnes causes, « faire beaucoup de choses de [notre] plein gré et produire beaucoup de justice ».

L'importance éternelle du libre arbitre moral est soulignée dans le récit scripturaire du conseil prémortel. Lucifer s'est rebellé contre le plan du Père pour ses enfants et a cherché à détruire le pouvoir de l'action indépendante. Il est significatif que l'insoumission du diable ait été dirigée directement sur le principe du libre arbitre moral.

Dieu a expliqué : « C'est pourquoi, parce que Satan se rebellait contre moi, qu'il cherchait à détruire le libre arbitre de l'homme, [...] je le fis précipiter. »

Le plan égoïste de l'adversaire consistait à priver les enfants de Dieu de la capacité d'« agir par eux-mêmes » dans la justice. Son intention était de réduire les enfants de notre Père céleste à

duarve të mia dhe unë ua dhashë atyre diturinë e tyre, në ditën që i krijova ata; dhe në Kopshtin e Edenit, i dhashë njeriut lirinë e tij për të zgjedhur;

Dhe vëllezërve të tu u kam thënë dhe gjithashtu u kam dhënë urdhërimqë ata duhet ta duan njëri-tjetrin dhe seduhet të më zgjedhin mua, Atin e tyre.”

Qëllimet themelore për ushtrimin e lirisë së zgjedhjes janë të duam njëri-tjetrin dhe të zgjedhim Perëndinë. Dhe këto dy qëllime përputhen saktësisht me urdhërimin e parë dhe të dytë të madh për ta dashur Perëndinë me gjithë zemrën, shpirtin dhe mendjen tonë dhe për ta dashur të afërmin tonë porsì vetveten.

Kini parasysh se ne jemi urdhëruar, jo thjesht paralajmëruar ose këshilluar, por urdhëruar që ta përdorim lirinë tonë të zgjedhjes për ta dashur njëri-tjetrin dhe për të zgjedhur Perëndinë. Më lejoni të sugjeroj që në shkrimet e shenjta, fjala cilësore “moral” nuk është thjesht një mbiemër, por ndoshta edhe një direktivë hyjnore rreth mënyrës se si duhet të përdoret liria jonë e zgjedhjes.

Ka arsye pse një himn i njohur titullohet “T[ë] Drejtën Zgjidh”. Ne nuk jemi bekuar me lirinë morale të zgjedhjes për të bërë çfarëdo që duam, kurdoherë që duam. Përkundrazi, sipas planit të Atit, e kemi marrë lirinë morale të zgjedhjes për të kërkuar dhe vepruar sipas së vërtetës së përhershme. Si “veprues për veten [tonë]”, ne duhet të përfshihemi me zell në kauza të mira, “të bëjmë shumë gjëra me vullnetin [tonë] të lirë e të shkaktoj[m] shumë drejtësi”.

Rëndësia e përhershme e lirisë morale të zgjedhjes theksohet në rrëfimin e shkrimeve të shenjta për këshillin para lindjes. Luciferi ngriti krye kundër planit të Atit për fëmijët e Tij dhe u përpoq të shkatërronte fuqinë e veprimit të pavarur. Në mënyrë domethënëse, kundërshtimi i hapur i djallit u përqendrua drejtpërsëdrejti te parimi i lirisë morale të zgjedhjes.

Perëndia shpjegoi: “Si rrjedhim, ngaqë ... Satan[i] ngriti krye kundër meje dhe kërkoi të shkatërronte lirinë e [zgjedhjes së] njeriut, ... unë bëra që ai të flakej tutje”.

Plani egoist i kundërshtarit ishte që t'u hiqte fëmijëve të Perëndisë aftësinë për t'u bërë “veprues për veten”, të cilët mund të vepronin me drejtësi. Synimi i tij ishte t'i bënte fëmijët e Atit

de simples objets qui sont mus.

Agir et devenir

Dallin H. Oaks a souligné le fait que l'Évangile de Jésus-Christ nous invite à la fois à connaître quelque chose et à devenir quelqu'un par l'exercice juste de notre libre arbitre moral. Il a dit :

« De nombreux passages de la Bible et des Écritures modernes parlent d'un jugement final au cours duquel tous les hommes seront rétribués selon leurs actions ou selon les désirs de leur cœur. Mais d'autres Écritures sont plus précises et disent que nous serons jugés selon l'état que nous aurons atteint. [...]

« Le prophète Néphi décrit le jugement dernier en termes de ce que nous sommes devenus: 'Et si leurs œuvres sont souillées, ils doivent nécessairement être souillés ; et s'ils sont souillés, il faut nécessairement qu'ils ne puissent pas demeurer dans le royaume de Dieu' [1 Néphi 15:33; italiques ajoutées]. Moroni déclare : 'Celui qui est souillé restera souillé, et celui qui est juste restera juste' [Mormon 9:14; italiques ajoutées]. »

Le président Oaks ajoute : « De ces enseignements, nous déduisons que le jugement dernier ne sera pas une simple évaluation de la somme de nos actions bonnes et mauvaises, c'est-à-dire de tout ce que nous avons fait. Ce sera la constatation de l'effet final de nos actions et pensées, de ce que nous serons devenus. »

L'expiation du Sauveur

Nos œuvres et nos désirs seuls ne nous sauvent pas ; ils ne le peuvent pas. « Après tout ce que nous pouvons faire », nous ne sommes réconciliés avec Dieu que par la miséricorde et la grâce résultant du sacrifice expiatoire infini et éternel du Sauveur.

Alma a déclaré : « Alors jetez les regards autour de vous et commencez à croire au Fils de Dieu, à croire qu'il viendra racheter son peuple, et qu'il souffrira et mourra pour expier ses péchés, et qu'il se relèvera d'entre les morts, ce qui réalisera la résurrection, que tous les hommes se tiendront devant lui pour être jugés au dernier jour, jour du jugement, selon leurs œuvres. »

« Nous croyons que, grâce au sacrifice expiatoire du Christ, tout le genre humain peut

Qiellor të ishin objekte mbi të cilët vetëm mund të veprohej.

Veprimi dhe Bërja

Presidenti Dallin H. Oaks ka theksuar se ungjilli i Jezu Krishtit na fton si të dimë diçka dhe të bëhemi diçka nëpërmjet ushtrimit me drejtësi të lirisë morale të zgjedhjes. Ai tha:

“Shumë shkrime të shenja nga Bibla dhe bashkëkohore flasin për gjykimin përfundimtar tek i cili të gjithë njerëzit do të shpërblehen sipas veprimeve ose veprave të tyre apo dëshirave të zemrave të tyre. Por shkrime të tjera të shenja e zgjerojnë këtë gjë duke iu referuar të qenit tonë të gjykuar nëpërmjet gjendjes që kemi arritur.

Profeti Nefi e përshkruan Gjykimin Përfundimtar në termat e asaj që jemi bërë: ‘Dhe në qoftë se veprat e tyre kanë qenë fëlliçësi, ata duhet patjetërtë jenë të fëlliçur; dhe në qoftë se atajanëtë fëlliçur, detyrimisht ata nuk mund të banojnë në mbretërinë e Perëndisë’ [1 Nefi 15:33; theksimi i shtuar]. Moroni shpall: ‘Ai që është fëlliçur, do të mbetet akoma i fëlliçur; dhe ai që është drejtë do të mbetet akoma i drejtë’ [Moroni 9:14; theksimi i shtuar].”

Presidenti Oaks vazhdoi: “Nga mësimet që tilla ne arrijmë në përfundimin se Gjykimi Përfundimtar nuk është thjesht një vlerësim i një shume totale të veprave të mira dhe të liga – i asaj që kemi bërë. Ai është një njohje e efektit përfundimtar të veprave dhe mendimeve tona, i asaj që jemi bërë.”

Shlyerja e Shpëtimtarit

Veprat dhe dëshirat tona, të vetme, nuk mund të na shpëtojnë. “Pas gjithçkaje që ne mund të bëjmë”, ne pajtohemi me Perëndinë vetëm nëpërmjet mëshirës dhe hirit në dispozicion nëpërmjet flijimit shlyes të pafundmë dhe të përjetshëm të Shpëtimtarit.

Alma shpalli: “Filloni të besoni në Birin e Perëndisë, se ai do të vijë të shëlbëjë popullin e tij dhe se ai do të vuajë dhe do të vdesë që të shlyejë mëkatet e tyre; dhe se ai do të ngrihet përsëri nga të vdekurit, që do të shkaktojë ringjalljen, që të gjithë njerëzit do të qëndrojnë para tij për t’u gjykuar, sipas veprave të tyre, ditën e fundit dhe të gjykimit.”

“Ne besojmë se nëpërmjet Shlyerjes së Krishtit, i gjithë njerëzimi mund të shpëtohet,

être sauvé, en obéissant aux lois et aux ordonnances de l'Évangile. » Comme nous devons être reconnaissants que nos péchés et nos mauvaises actions ne se dresseront pas en témoignage contre nous si nous sommes véritablement « [nés] de nouveau », que nous exerçons notre foi dans le Rédempteur, que nous nous repentons avec « sincérité de cœur » et « intention réelle », et que nous « persév[érons] jusqu'à la fin ».

La crainte de Dieu

Nombre d'entre nous pensent peut-être que comparaître devant la barre du Juge éternel ressemble à une procédure devant un tribunal terrestre. Un juge présidera. Des preuves seront présentées. Un verdict sera rendu. Et nous serons probablement incertains et effrayés jusqu'à ce que le résultat final nous soit connu. Mais je crois que cette description est inexacte.

Il existe une crainte, que les Écritures appellent la « crainte de Dieu » ou « la crainte du Seigneur », qui diffère des peurs mortelles que nous éprouvons souvent, tout en leur étant apparentée. Contrairement à la crainte selon le monde qui suscite l'inquiétude et l'anxiété, la crainte de Dieu est source d'assurance, de confiance et de paix dans notre vie.

Cette crainte juste inclut un profond sentiment de révérence et d'admiration envers le Seigneur Jésus-Christ, l'obéissance à ses commandements, et l'attente impatiente du jugement dernier et de la justice qu'il rendra. La crainte de Dieu naît d'une compréhension correcte de la nature et de la mission divines du Rédempteur, d'une disposition à soumettre notre volonté à la sienne, et de la connaissance que chaque homme et chaque femme seront responsables de leurs propres désirs, pensées, paroles et actes mortel-sau jour du jugement.

Craindre le Seigneur, ce n'est pas appréhender avec réticence de nous retrouver en sa présence pour être jugés. C'est plutôt la perspective de finir par reconnaître à notre sujet les « choses telles qu'elles sont réellement » et « telles qu'elles seront réellement ».

Quiconque a vécu, vit à présent ou vivra ici-bas comparaitra devant la barre de Dieu, pour être jugé par lui « selon ses œuvres, qu'elles soient bonnes ou qu'elles soient mauvaises ».

Si nos désirs ont été tournés vers la jus-

me anë të bindjes ndaj ligjeve dhe ordinancave të Ungjillit. Sa mirënjohës duhet të jemi që mëkatet dhe veprimet tona të liga nuk do të qëndrojnë si dëshmi kundër nesh nëse vërtet "lind[emi] rishitas", ushtrojmë besim te Shëlbuesi, pendohe mi me "çiltërsi [të] zemrës" e "bindje të vërtetë" dhe "duro[jmë] deri në fund".

Frika nga Perëndia

Shumë prej nesh mund të presin që paraqitja jonë para shufrës së Gjykatës të Përjetshëm të jetë e ngjashme me një procedurë në një gjykatë ligjore në botë. Do të kryesojë një gjykatës. Do të paraqiten prova. Do të jepet një vendim. Dhe ka të ngjarë që ne do të jemi të pasigurt dhe plot frikë derisa të mësojmë rezultatit përfundimtar. Por unë besoj se një karakterizim i tillë është i pasaktë.

E ndryshme nga frika si të vdekshëm që zakonisht e përjetojmë, por e lidhur me të, është ajo që shkrimet e shenjta e përshkruajnë si "frikë [nga Perëndia]" ose "frikë nga Zoti". Në ndryshim prej frikës nga bota, e cila shkakton panik dhe ankth, frika nga Perëndia fton në jetën tonë paqe, siguri dhe vetëbesim.

Frika e drejtë përfshin një ndjenjë të thellë nderimi dhe mrekullimi për Zotin Jezu Krisht, bindje ndaj urdhërimeve të Tij dhe pritje për Gjykimin Përfundimtar dhe për drejtësinë prej dorës së Tij. Frika nga Perëndia rritet prej një kuptueshmërie të saktë të natyrës dhe misionit hyjnor të Shëlbuesit, prej një gatishmërie për t'ia nënshtruar vullnetin tonë vullnetit të Tij dhe prej një diturie që çdo burrë e çdo grua do të jetë i përgjegjshëm, e përgjegjshme, për dëshirat, mendimet, fjalët e tij ose të saj vetjake në vdekshmërinë Ditën e Gjykimit.

Frika nga Zoti nuk është një ankth ngurrues rreth hyrjes në praninë e Tij për t'u gjykuar. Përkundrazi, është perspektiva e njohjes përfundimisht rreth vetes sonë të "gjëra[ve] ashtu siç janë në të vërtetë" dhe "ashtu siç do të jenë në të vërtetë".

Çdo njeri që ka jetuar, që jeton tani në tokë dhe që do të jetojë ende në tokë "do të sille[t] të qëndroj[ë] para shufrës së Perëndisë, që të gjykohe[t] prej tij sipas veprave të [tij ose të saj], qofshin ato të mira ose të liga".

Nëse dëshirat tona kanë qenë për drejtësi dhe

tice et que nous avons fait de bonnes œuvres, c'est-à-dire si nous avons exercé notre foi en Jésus-Christ, contracté et respecté des alliances avec Dieu, et nous sommes repentis de nos péchés, alors la barre du jugement sera agréable. Comme l'a déclaré Énos, nous nous tiendrons devant le Rédempteur et nous verrons son visage avec plaisir. Et, au dernier jour, notre « récompense sera la justice ».

À l'inverse, si nos désirs se sont portés sur le mal et si nos œuvres ont été mauvaises, alors nous redouterons la barre du jugement. Nous aurons « la connaissance parfaite », « le souvenir vif » et « la conscience vive de [notre] culpabilité ». « Nous n'oserons pas lever les yeux vers notre Dieu, et nous serions heureux si nous pouvions commander aux rochers et aux montagnes de tomber sur nous pour nous cacher de sa présence. » Et, au dernier jour, notre « récompense sera le mal ».

En fin de compte, nous sommes nos propres juges. Personne n'aura besoin de nous indiquer où aller. Devant le Seigneur, nous admettrons ce que nous avons décidé de devenir au cours de notre vie mortelle et saurons par nous-mêmes quelle place nous méritons dans l'éternité.

Promesse et témoignage

Comprendre que le jugement dernier peut être agréable n'est pas une bénédiction réservée uniquement à Moroni.

Alma a décrit les bénédictions promises à tout disciple dévoué du Sauveur. Il a dit :

« La signification du mot restauration est de ramener le mal au mal, ou le charnel au charnel, ou le diabolique au diabolique — le bien à ce qui est bien, le droit à ce qui est droit, le juste à ce qui est juste, le miséricordieux à ce qui est miséricordieux. [...] »

« Agis avec justice, juge avec droiture et fais continuellement le bien ; et si tu fais toutes ces choses, alors tu recevras ta récompense ; oui, la miséricorde te sera rendue ; la justice te sera rendue, un jugement droit te sera rendu, et le bien te sera rendu en récompense. »

Je témoigne avec joie que Jésus-Christ est notre Sauveur vivant. La promesse d'Alma est réelle, et s'adresse à vous et à moi aujourd'hui, demain et à jamais. J'en témoigne au nom sacré du Seigneur Jésus-Christ. Amen.

veprat tona të mira, domethënë që ne kemi ushtruar besim te Jezu Krishti, kemi bërë dhe mbajtur besëlidhje me Perëndinë dhe jemi penduar për mëkatet tona, atëherë shufra e gjykimit do të jetë e këndshme. Siç shpalli Enosi, ne do të “qëndrojmë” para [Shëlbuesit]; atëherë [ne] do të shikojmë [më] fytyrën e tij me gëzim”. Dhe në ditën e fundit ne do të “shpërblehemi [mi] me drejtësi”.

Anasjelltas, nëse dëshirat tona kanë qenë për të ligën dhe veprat tona të këqija, atëherë shufra e gjykimit do të jetë një shkak tmerri. Ne do të kemi një “njohuri të përsosur”, një “kujtesë të mirë” dhe një “ndjenjë të gjallë të fajit [tonë]”. “Ne nuk do të guxojmë të shikojmë drejt Perëndisë tonë; dhe ne do të ishim shumë të gëzuar po të mund të urdhëronim shkëmbinjtë dhe malet të binin mbi ne që të na fshihnin nga prania e tij.” Dhe në ditën e fundit ne do ta “ke [mi] shpërblimin [tonë] të së keqes”.

Përfundimisht, atëherë, ne do të jemi gjykatësit e vetvetes. Askush nuk do të ketë nevojë të na thotë se ku të shkojmë. Në praninë e Zotit, ne do të dallojmë se çfarë kemi zgjedhur të bëhemi në vdekshmëri dhe të dimë për veten tonëse ku duhet të jemi në përjetësi.

Premtim dhe Dëshmi

Të kuptuarit se Gjykimi Përfundimtar mund të jetë këndshëm, nuk është një bekim i ruajtur vetëm për Moronin.

Alma i përshkroi bekimet e premtuara, në dispozicion të çdo dishepulli të përkushtuar të Shpëtimtarit. Ai tha:

“Kuptimi i fjalës rivendosje është që të kthehet përsëri e liga tek e liga, ose mishi te mishi, ose djallëzia te djallëzia – e mira për atë që është e mirë, e drejta për atë që është e drejtë, drejtësia për atë që ka drejtësi, mëshira për atë që është i mëshirshëm.

... Vepro me drejtësi, gjyko drejt dhe bëj të mira vazhdimisht; dhe në qoftë se ti i bën të gjitha këto gjëra, atëherë do të marrësh shpërblimin tënd; po, do të të rivendoset përsëri mëshira, do të të rivendoset përsëri drejtësia; do të të rivendoset përsëri një gjykim i drejtë; dhe do të shpërblehesh përsëri me të mirën.”

Dëshmoj plot gëzim se Jezua Krishti është Shpëtimtari ynë i gjallë. Premtimi i Almës është i vërtetë dhe i zbatueshëm për ju dhe mua – sot, nesër dhe për gjithë përjetësinë. Kështu dëshmoj në emrin e shenjtë të Zotit Jezua Krisht, amen.